

отъ Дакия. При все това Петъръ продължилъ пѣтя си и като достигналъ Дунава, преминалъ тая рѣка при устието на Осъмъ, само че съ голѣми загуби, следъ като падналъ неприятелскиятъ вождь Пирогостъ (597 год.). Понататѣкъ войната се продължавала твърде нещастно за византийцитѣ. При това, въ Тракия и Далмация тѣ трѣбвало да воюватъ сѣщо тъй и съ аваритѣ, докато последнитѣ, разбити и пострадали много отъ зараза, не сключили миръ (600 год.), споредъ който граница за дветѣ страни трѣбвало да бѣде Дунавъ; на римлянитѣ впрочемъ се позволявало въ случай на война съ славянитѣ да преминаватъ рѣката. Отъ това се вижда, че аваритѣ не помалко отъ римлянитѣ се страхували отъ дакийскитѣ славяни. На 601 год. Гудуинъ, помощникъ на Петра, ограбилъ страната на отвжддунавскитѣ славяни. Войската повторно не искала да се подчини на императорската заповѣдь, да презимува въ неприятелска земя; тя дори се възбунтувала и подъ предводителството на центуриона Фока потеглила за Цариградъ. Маврикий билъ сваленъ и Фока билъ провъзгласенъ за императоръ³⁷.

Въ сѣщото време се подигнали славянитѣ въ Македония. Още преди 597 год. 5,000 славяни се появили неочаквано при Солунъ, но скоро отстъпили. Наскоро, обаче, тѣ пакъ се явили предъ града съ голѣми военни сили и започнали пристѣпа си съ желѣзни тарани, съ изкусно направени прашки и съ разни други метателни орѣдия; но стенитѣ на града устояли. Почти невъзможно е да се мисли, че обсадителитѣ на Солунъ сѣ дошли отъ Дакия. По-вѣроятно е, че тѣ дошли отъ Македония и спадали къмъ ония племена, за които Иоанъ Ефесски говори, че живѣятъ въ римскитѣ владения и военното изкуство познаватъ по-добре отъ римлянитѣ.

Осемгодишното управление на жестокия узурпаторъ Фока било въ висша степенъ нещастно. Перситѣ наводнявали Мала-Азия и стояли предъ Цариградъ; аваритѣ и славянитѣ върлували въ Европа; къмъ това се прибавили гладъ и чума. Приемникътъ на Фока, благородниятъ Хераклий (610—641) искалъ вече да пренесе столицата на разклатената държава въ далечния Картагенъ. Времето на своето управление той прекаралъ въ походи противъ перситѣ и арабитѣ тогава, когато, споредъ свидетелството на съвременика Исидоръ Севилски, европейскитѣ провинции били заети отъ славянитѣ въ 615 год.³⁸ Славянскитѣ преселници се научили необикновено скоро на мореплаване и още въ 623 год. споходили Критъ и други острожи³⁹.

На 626 год. Цариградъ билъ подложенъ на голѣма опасностъ: аваритѣ се явили отъ Панония, а славянитѣ на полуострова се присѣдинили къмъ тѣхъ. Докато аваритѣ нападали на столицата откъмъ сушата, славянитѣ на ладии, направени отъ издълбани дървета (μονόξυλα), настѣпили къмъ нея откъмъ море. Ала тѣ не издържали неравната борба съ византийскитѣ кораби и били изтрѣбени. Властолюбieto на аваритѣ разстроило съюза. Славянитѣ отстъпили и аваритѣ, предоставени на своитѣ собствени сили, трѣбвало да сторятъ сѣщото. Между падналитѣ подъ Цариградъ византийцитѣ намѣрили и много славянски жени.

Несполуката подъ Цариградъ нанесла тежъкъ ударъ на аварското господство. Наскоро се подигнали славянитѣ въ Илирикъ и въ алпийскитѣ страни. Въ 600 год. тѣ започнали силно да нападатъ на Далмация, на която вършели нападения още при Юстиниана, и изтикали много намалѣлия отъ аваритѣ римски елементъ въ крайбрѣжнитѣ градове и острови. Малко покъсно на западъ възникнала първата голѣма славянска държава: Само съединилъ подъ своята власть чехитѣ, словѣнитѣ отъ алпийскитѣ страни и една частъ отъ полабскитѣ славяни и поразявалъ както аваритѣ, тъй и франкитѣ.

Около половината на VII вѣкъ славянското заселване на Балканския полуостровъ било свършено. Следъ това време вече не се чува за нападения